

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 16ης Ιουλίου 2020*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Άρθρο 1, παράγραφος 1 – Πεδίο εφαρμογής – Έννοια των “αστικών και εμπορικών υποθέσεων” – Αγωγή παραλείψεως αθέμιτων εμπορικών πρακτικών ασκηθείσα από δημόσια αρχή με σκοπό την προστασία των συμφερόντων των καταναλωτών»

Στην υπόθεση C-73/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής απόφασεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το hof van beroep te Antwerpen (εφετείο Αμβέρσας, Βέλγιο) με απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 31 Ιανουαρίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

Belgische Staat, εκπροσωπούμενο από τον Minister van Werk, Economie en Consumenten, αρμόδιο για το Buitenlandse handel, και από τον Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, vnn Algemene Directie Economische Inspectie,

Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, vnn Algemene Directie Economische Inspectie,

κατά

Movic BV,

Events Belgium BV,

Leisure Tickets & Activities International BV,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-C. Bonichot, πρόεδρο τμήματος, M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (εισηγήτρια) και N. Jääskinen, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Szpunar

γραμματέας: M. Ferreira, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Ιανουαρίου 2020,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Monic BV, εκπροσωπούμενη από τους L. Savelkoul και B. Schildermans, advocaten,
- οι Events Belgium BV και Leisure Tickets & Activities International BV, εκπροσωπούμενες από τον T. Baes, advocaat,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον P. Cottin καθώς και από τις L. van den Broeck και C. Pochet, επικουρούμενους από τον E. Vervaeke, advocaat,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την M. Heller και τον G. Wils,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Απριλίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Belgische Staat (Βελγικού Δημοσίου), εκπροσωπούμενου από τον Minister van Werk, Economie en Consumenten (Υπουργό Απασχολήσεως, Οικονομίας και Καταναλωτών), αρμόδιο για το Buitenlandse handel (εξωτερικό εμπόριο), και από τον Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie (γενικό διευθυντή της γενικής διεύθυνσεως ελέγχου και διαμεσολάβησης της ομοσπονδιακής δημόσιας υπηρεσίας για την οικονομία, τις ΜΜΕ, τις μεσαίες τάξεις και την ενέργεια), νυν Algemene Directie Economische Inspectie (γενική διεύθυνση οικονομικού ελέγχου), καθώς και από τον γενικό διευθυντή της γενικής διεύθυνσεως ελέγχου και διαμεσολάβησης της ομοσπονδιακής δημόσιας υπηρεσίας για την οικονομία, τις ΜΜΕ, τις μεσαίες τάξεις και την ενέργεια, νυν γενική διεύθυνση οικονομικού ελέγχου (στο εξής: βελγικές αρχές), αφενός, και των Monic BV, Events Belgium BV και Leisure Tickets & Activities International BV, εταιριών ολλανδικού δικαίου, αφετέρου, σχετικά, μεταξύ άλλων, με την παύση της εμπορικής πρακτικής τους μεταπωλήσεως εισιτηρίων για εκδηλώσεις που οργανώνονται στο Βέλγιο.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το άρθρο 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ 1993, L 95, σ. 29), προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, προς το συμφέρον των καταναλωτών, καθώς και των ανταγωνιζόμενων επαγγελματιών, να υπάρχουν τα κατάλληλα και αποτελεσματικά μέσα, προκειμένου να πάψει η χρησιμοποίηση των καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις που συνάπτονται από έναν επαγγελματία με καταναλωτές.

2. Τα μέσα αυτά περιλαμβάνουν διατάξεις που δίνουν σε άτομα ή οργανισμούς που έχουν, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία, οριστεί ως έχοντες έννομο συμφέρον για την προστασία των καταναλωτών, τη δυνατότητα να προσφύγουν, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων ή διοικητικών οργάνων, τα οποία αποφαινόμενοι για το εάν συμβατικές ρήτρες, που έχουν συνταχθεί με σκοπό τη γενικευμένη χρήση έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα και εφαρμόζουν τα κατάλληλα και αποτελεσματικά μέσα για να πάψει η χρησιμοποίηση των ρητρών αυτών.

[...]»

- 4 Το άρθρο 11 της οδηγίας 2005/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαΐου 2005, για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά και για την τροποποίηση της οδηγίας 84/450/ΕΟΚ του Συμβουλίου, των οδηγιών 97/7/ΕΚ, 98/27/ΕΚ, 2002/65/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2006/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου («οδηγία για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές») (ΕΕ 2005, L 149, σ. 22), το οποίο φέρει τον τίτλο «Εφαρμογή του νόμου», έχει ως εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε να υπάρχουν κατάλληλα και αποτελεσματικά μέσα για την καταπολέμηση αθέμιτων εμπορικών πρακτικών προκειμένου να διασφαλίσουν τη συμμόρφωση με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας προς το συμφέρον των καταναλωτών.

Τα μέσα αυτά περιλαμβάνουν νομοθετικές διατάξεις βάσει των οποίων τα πρόσωπα ή οι οργανώσεις που κατά την εθνική νομοθεσία έχουν έννομο συμφέρον για την καταπολέμηση αθέμιτων εμπορικών πρακτικών, συμπεριλαμβανομένων των ανταγωνιστών, θα μπορούν:

- α) να προσβάλλουν δικαστικά την αθέμιτη αυτή πρακτική,
και/ή
- β) να φέρουν τη διαφήμιση αυτή ενώπιον διοικητικού οργάνου αρμόδιου είτε να αποφασίσει σχετικά με τις προσφυγές είτε να κινήσει τις κατάλληλες νόμιμες διαδικασίες.

Κάθε κράτος μέλος αποφασίζει το ίδιο ποια από τις παραπάνω διαδικασίες θα ισχύσει και αν θα πρέπει το δικαστήριο ή το διοικητικό όργανο να έχει το δικαίωμα να απαιτήσει, προτού επιληφθεί της υποθέσεως, να έχει γίνει προηγουμένως προσφυγή σε άλλα υπάρχοντα μέσα διακανονισμού της διαφοράς, συμπεριλαμβανομένων των αναφερομένων στο άρθρο 10. Οι διαδικασίες αυτές διατίθενται ανεξάρτητα από το εάν οι θιγόμενοι καταναλωτές βρίσκονται στην επικράτεια του κράτους μέλους όπου έχει την έδρα του ο εμπορευόμενος ή σε άλλο κράτος μέλος.

[...]

2. Στα πλαίσια των νομοθετικών διατάξεων που αναφέρονται στην παράγραφο 1, τα κράτη μέλη αναθέτουν στα δικαστήρια ή τις διοικητικές αρχές εξουσίες βάσει των οποίων μπορούν, όταν κρίνουν τα μέτρα αυτά αναγκαία και, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα εμπλεκόμενα συμφέροντα και ιδιαίτερα το δημόσιο συμφέρον:

- α) να διατάζουν την παύση των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών ή να παραπέμπουν το ζήτημα στα αρμόδια δικαστήρια προς έκδοση απόφασης για την παύση των πρακτικών αυτών,

ή

- β) στην περίπτωση που η αθέμιτη εμπορική πρακτική δεν έχει ακόμη εφαρμοστεί αλλά επίκειται η εφαρμογή της, να την απαγορεύουν ή να παραπέμπουν το ζήτημα στα αρμόδια δικαστήρια προς έκδοση απόφασης για την απαγόρευση της πρακτικής,

έστω και αν δεν αποδεικνύεται πραγματική ζημία ή βλάβη, ούτε δόλος ή αμέλεια εκ μέρους του εμπορευομένου.

Τα κράτη μέλη προβλέπουν, επιπλέον, ότι τα μέτρα που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο μπορούν να ληφθούν στα πλαίσια της ταχείας διαδικασίας:

- είτε με προσωρινή ισχύ,
- είτε με οριστική ισχύ,

εξυπακούεται ότι εναπόκειται σε κάθε κράτος μέλος να επιλέξει μεταξύ των δύο αυτών λύσεων.

Επιπλέον, προκειμένου να εξαλειφθούν τα συνεχιζόμενα αποτελέσματα αθέμιτης εμπορικής πρακτικής η παύση της οποίας έχει διαταχθεί με οριστική απόφαση, τα κράτη μέλη μπορούν να αναθέτουν στα δικαστήρια ή τις διοικητικές αρχές εξουσίες, βάσει των οποίων δύναται:

- α) να απαιτούν τη δημοσίευση της προαναφερόμενης απόφασης εν τω συνόλω της ή εν μέρει, με τη μορφή που κρίνουν κατάλληλη·
- β) να απαιτούν, επιπλέον, τη δημοσίευση επανορθωτικής δήλωσης.

[...]»

- 5 Η οδηγία 2009/22/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2009, περί των αγωγών παραλείψεως στον τομέα της προστασίας των συμφερόντων των καταναλωτών (ΕΕ 2009, L 110, σ. 30), έχει, κατά το άρθρο 1 αυτής, ως σκοπό την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών σχετικά με τις αγωγές παραλείψεως που αποσκοπούν στην προστασία των συλλογικών συμφερόντων των καταναλωτών που περιλαμβάνονται στις οδηγίες οι οποίες απαριθμούνται στο παράρτημα I της οδηγίας αυτής, προκειμένου να διασφαλιστεί η εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.
- 6 Το παράρτημα I της εν λόγω οδηγίας μνημονεύει τις οδηγίες 93/13 και 2005/29 μεταξύ εκείνων που αποσκοπούν στην προστασία των συλλογικών συμφερόντων των καταναλωτών.
- 7 Στις αιτιολογικές σκέψεις 10 και 34 του κανονισμού 1215/2012 εκτίθενται τα εξής:

«(10) Το πεδίο εφαρμογής του παρόντος κανονισμού πρέπει να καλύπτει όλες τις κύριες αστικές και εμπορικές υποθέσεις εκτός από κάποια σαφώς καθορισμένα ζητήματα [...]

[...]

- (34) Θα πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της σύμβασης [της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7)], του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1)] και του παρόντος κανονισμού, και γι' αυτό το σκοπό θα πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της [εν λόγω] σύμβασης [...] και των κανονισμών που την αντικατέστησαν.»

- 8 Το άρθρο 1 του κανονισμού 1215/2012, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο I, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής και ορισμοί», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (*acta jure imperii*).»

Το βελγικό δίκαιο

Ο νόμος της 30ής Ιουλίου 2013

- 9 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του *Wet betreffende de verkoop van toegangsbewijzen tot evenementen* (νόμου περί μεταπώλησεως εισιτηρίων για εκδηλώσεις), της 30ής Ιουλίου 2013 (*Belgisch Staatsblad*, 6 Σεπτεμβρίου 2013, σ. 63069, στο εξής: νόμος της 30ής Ιουλίου 2013), απαγορεύει την κατά συνήθεια προσφορά εισιτηρίων για εκδηλώσεις με σκοπό τη μεταπώλησή τους και την παροχή των μέσων που θα χρησιμοποιηθούν για μια τέτοια μεταπώληση. Το άρθρο 5 παράγραφος 2, του νόμου αυτού απαγορεύει την περιστασιακή μεταπώληση εισιτηρίων για εκδηλώσεις σε τιμή υψηλότερη από την τελική τιμή τους.
- 10 Κατά το άρθρο 14 του νόμου της 30ής Ιουλίου 2013, ο πρόεδρος του *rechtbank van koophandel* (εμποροδικείου, Βέλγιο), νυν *ondernemingsrechtbank* (δικαστηρίου επιχειρήσεων), διαπιστώνει την τέλεση πράξεως συνιστώσας παράβαση του άρθρου 5 του νόμου αυτού και διατάσσει την παύση της. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι η αγωγή παραλείψεως μιας τέτοιας πράξεως ασκείται με πρωτοβουλία του αρμόδιου μεταξύ άλλων για την Οικονομία υπουργού ή του γενικού διευθυντή της γενικής διευθύνσεως ελέγχου και διαμεσολάβησης της ομοσπονδιακής δημόσιας υπηρεσίας για την οικονομία, τις ΜΜΕ, τις μεσαίες τάξεις και την ενέργεια, ή των ενδιαφερομένων.

Ο ΚΟΔ

- 11 Το βιβλίο VI του *Wetboek economisch recht* (κώδικα οικονομικού δικαίου) της 28ης Φεβρουαρίου 2013, ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης (στο εξής: ΚΟΔ), περιέχει, στον τίτλο 4, το κεφάλαιο 1, επιγραφόμενο «Αθέμιτες εμπορικές πρακτικές έναντι των καταναλωτών», στο οποίο περιλαμβάνονται τα άρθρα VI.92 έως VI.100 του ως άνω κώδικα, που συνιστούν εφαρμογή της οδηγίας 2005/29. Στο πλαίσιο αυτό, τα άρθρα VI.93, VI.97, VI.99 και VI.100 του εν λόγω κώδικα καθορίζουν ορισμένες αθέμιτες εμπορικές πρακτικές.
- 12 Κατά το άρθρο XVII.1 του ΚΟΔ, ο πρόεδρος του *rechtbank van koophandel* (εμποροδικείου) διαπιστώνει την τέλεση πράξεως που συνιστά παράβαση των διατάξεων του κώδικα αυτού, υπό την επιφύλαξη ορισμένων ειδικών διατάξεων, και διατάσσει την παύση της.
- 13 Το άρθρο XVII.7 του ΚΟΔ ορίζει ότι η αγωγή δυνάμει του άρθρου XVII.1 του ως άνω κώδικα ασκείται με πρωτοβουλία, μεταξύ άλλων, των ενδιαφερομένων, του αρμόδιου μεταξύ άλλων για την Οικονομία υπουργού, του γενικού διευθυντή της γενικής διευθύνσεως ελέγχου και διαμεσολάβησης της ομοσπονδιακής δημόσιας υπηρεσίας για την οικονομία, τις ΜΜΕ, τις μεσαίες τάξεις και την ενέργεια, επαγγελματικής ή διεπαγγελματικής οργανώσεως με νομική προσωπικότητα, ή και ενώσεως έχουσας ως σκοπό την προστασία των συμφερόντων των καταναλωτών, όταν επιδιώκει δικαστικά την προστασία των συλλογικών συμφερόντων τους κατά το καταστατικό της.
- 14 Δυνάμει του άρθρου XV.2, παράγραφος 2, του ΚΟΔ, τα πρακτικά που συντάσσουν οι αρμόδιοι επί του θέματος υπάλληλοι διαθέτουν αποδεικτική ισχύ μέχρις αποδείξεως του αντιθέτου.

- 15 Κατά το άρθρο XV.3.1 του κώδικα αυτού, οι υπάλληλοι τους οποίους αφορά το ως άνω άρθρο XV.2 μπορούν να συντάσσουν γραπτή προειδοποίηση ή πρακτικό ή να προτείνουν διοικητική κύρωση στηριζόμενη, μεταξύ άλλων, στις πραγματοποιηθείσες διαπιστώσεις.

Ο κώδικας πολιτικής δικονομίας

- 16 Ο *Gerechtelijk Wetboek* (κώδικας πολιτικής δικονομίας) περιέχει το κεφάλαιο XXIII με τίτλο «Περί της επιβολής χρηματικής ποινής», του οποίου το άρθρο 1385bis ορίζει ότι ο δικαστής δύναται, κατόπιν αιτήματος διαδίκου, να υποχρεώσει τον αντίδικο, προς εξασφάλιση της συμμορφώσεώς του προς την κύρια απόφαση, στην καταβολή χρηματικού ποσού, καλούμενου χρηματική ποινή, χωρίς να θίγονται τυχόν δικαιώματα αποζημιώσεως. Σύμφωνα με το άρθρο 1385ter του εν λόγω κώδικα, ο δικαστής δύναται να προσδιορίσει τη χρηματική ποινή, μεταξύ άλλων, σε συγκεκριμένο ποσό ανά παράβαση.

Οι διαφορές της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 17 Στις 2 Δεκεμβρίου 2016, οι βελγικές αρχές ενήγαγαν ενώπιον του προέδρου του *rechtbank van koophandel Antwerpen-afdeling Antwerpen* (εμποροδικείου, τμήμα Αμβέρσας, Αμβέρσα, Βέλγιο), δικάζοντας κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, τις εταιρίες *Monic*, *Events Belgium* και *Leisure Tickets & Activities International*, ζητώντας, αφενός, να αναγνωριστεί ότι οι εταιρίες αυτές μεταπωλούσαν, στο Βέλγιο, μέσω διαδικτυακών τόπων που διαχειρίζονται οι ίδιες, εισιτήρια για εκδηλώσεις σε τιμή υψηλότερη από την αρχική τιμή, δραστηριότητα συνιστώσα παράβαση των διατάξεων του νόμου της 30ής Ιουλίου 2013 και του ΚΟΔ, και, αφετέρου, να διαταχθεί η παύση των εν λόγω εμπορικών πρακτικών.
- 18 Οι βελγικές αρχές υπέβαλαν επιπλέον παρεπόμενα αιτήματα με τα οποία ζήτησαν να διαταχθούν μέτρα δημοσιοποιήσεως της εκδοθησόμενης αποφάσεως με έξοδα των εν λόγω εταιριών, να επιβληθεί χρηματική ποινή 10 000 ευρώ ανά παράβαση που θα διαπιστωθεί από της επιδόσεως της αποφάσεως αυτής και να κριθεί ότι οι μελλοντικές παραβάσεις θα μπορούν να διαπιστώνονται βάσει απλού πρακτικού συντασσόμενου από εξουσιοδοτημένο υπάλληλο της γενικής διευθύνσεως οικονομικού ελέγχου, σύμφωνα με τον ΚΟΔ.
- 19 Οι εν λόγω τρεις εταιρίες προέβαλαν ένσταση ελλείψεως διεθνούς δικαιοδοσίας των βελγικών δικαστηρίων, υποστηρίζοντας ότι οι βελγικές αρχές είχαν ενεργήσει στο πλαίσιο ασκήσεως δημόσιας εξουσίας και, επομένως, οι εν λόγω διαδικασίες δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012.
- 20 Με απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2017, ο πρόεδρος του *rechtbank van koophandel Antwerpen-afdeling Antwerpen* (εμποροδικείου, τμήμα Αμβέρσας, Αμβέρσα) έκρινε ότι δεν είχε διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση των αγωγών της κύριας δίκης. Συναφώς, έκρινε ότι ο κανονισμός 1215/2012 δεν είχε εφαρμογή εν προκειμένω, για τον λόγο ότι οι ως άνω αγωγές δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ότι εμπίπτουν στις «αστικές ή εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του κανονισμού αυτού.
- 21 Οι βελγικές αρχές άσκησαν έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του *hof van beroep te Antwerpen* (εφετείου Αμβέρσας, Βέλγιο).
- 22 Οι διάδικοι της κύριας δίκης διαφωνούν ως προς το ζήτημα αν η άσκηση της αρμοδιότητας δημόσιας αρχής για την άσκηση αγωγής με σκοπό την παύση παραβάσεων του νόμου της 30ής Ιουλίου 2013 και του ΚΟΔ αποτελεί εκδήλωση της ασκήσεως δημόσιας εξουσίας.

- 23 Οι βελγικές αρχές ισχυρίζονται ότι, στις διαφορές της κύριας δίκης, δεν προασπίζουν δημόσιο συμφέρον εξομοιούμενο με δικό τους συμφέρον, αλλά ένα γενικό συμφέρον, το οποίο συνίσταται στην τήρηση της εθνικής ρυθμίσεως στον τομέα των εμπορικών πρακτικών, η οποία αποσκοπεί στην προστασία των ιδιωτικών συμφερόντων, τόσο των επιχειρηματιών όσο και των καταναλωτών, δεδομένου ότι οι πρακτικές αυτές διέπονται από διατάξεις του κοινού δικαίου που έχουν εφαρμογή στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών και, ως εκ τούτου, οι διαφορές αυτές εμπίπτουν στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012.
- 24 Οι εφεσίβλητες της κύριας δίκης υποστηρίζουν, αντιθέτως, ότι οι βελγικές αρχές ενεργούν δυνάμει ιδίου δικαιώματος της δημόσιας αρχής βάσει του οποίου μπορούν, αντιθέτως προς τους απλούς ιδιώτες ή τις επιχειρήσεις, να ασκήσουν αγωγή παραλείψεως χωρίς να έχουν ίδιο συμφέρον. Επομένως, οι βελγικές αρχές ενεργούν στο πλαίσιο ασκήσεως δημόσιας εξουσίας δεδομένου ότι δεν θίγονται οι ίδιες από τις εμπορικές πρακτικές των οικείων εταιριών.
- 25 Υπό τις συνθήκες αυτές, το hof van beroep te Antwerpen (εφετείο Αμβέρσας) αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει να θεωρηθεί ότι ένδικη διαδικασία κατόπιν αγωγής με αίτημα την αναγνώριση και την παύση αθέμιτων πρακτικών της αγοράς και εμπορικών πρακτικών εις βάρος καταναλωτών, την οποία κίνησαν οι βελγικές αρχές κατά ολλανδικών εταιριών, σύμφωνα με το άρθρο 14 του νόμου της 30ής Ιουλίου 2013 [...] και σύμφωνα με το άρθρο XVII.7 του [ΚΟΔ], συνιστά [“]αστική ή εμπορική[”] υπόθεση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού [1215/2012], λαμβανομένου υπόψη ότι οι εταιρίες αυτές απευθύνονται από την Ολλανδία μέσω διαδικτυακών τόπων πρωτίστως σε Βέλγους καταναλωτές με σκοπό τη μεταπώληση εισιτηρίων για εκδηλώσεις στο Βέλγιο και ότι για τον λόγο αυτόν μια εκδοθείσα σε τέτοια υπόθεση δικαστική απόφαση μπορεί να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 26 Το προδικαστικό ερώτημα που διατυπώνει το αιτούν δικαστήριο αφορά, κατ' ουσίαν, τον προσδιορισμό του δικαστηρίου που έχει διεθνή δικαιοδοσία για την εκδίκαση των αγωγών που ασκούνται από τις αρχές κράτους μέλους κατά εταιριών εγκατεστημένων σε άλλο κράτος μέλος με σκοπό την αναγνώριση και την παύση των φερόμενων ως παράνομων εμπορικών πρακτικών των εταιριών αυτών που απευθύνονται σε καταναλωτές εγκατεστημένους στο πρώτο κράτος μέλος.
- 27 Επισημαίνεται ότι η διαφορά που εκκρεμεί ενώπιον του δικαστηρίου αυτού περιλαμβάνει επίσης τρία παρεπόμενα αιτήματα, με τα οποία ζητείται να διαταχθούν μέτρα δημοσιοποιήσεως, να επιβληθεί χρηματική ποινή και να κριθεί ότι οι μελλοντικές παραβάσεις θα μπορούν να διαπιστώνονται βάσει απλού πρακτικού συντασσόμενου από εξουσιοδοτημένο υπάλληλο μιας από τις εν λόγω αρχές.
- 28 Επομένως, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 14 των προτάσεών του, προκειμένου να εξακριβώσει αν έχει διεθνή δικαιοδοσία δυνάμει του κανονισμού 1215/2012 για την εκδίκαση των διαφορών της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο πρέπει να διαπιστώσει ότι κανένα από τα αιτήματα που υπέβαλαν οι βελγικές αρχές δεν είναι ικανό να αποκλείσει, εν όλω ή εν μέρει, τις διαφορές αυτές από το καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού.
- 29 Κατά πάγια νομολογία, στο Δικαστήριο εναπόκειται να παράσχει στο αιτούν δικαστήριο όλα τα ερμηνευτικά στοιχεία του ενωσιακού δικαίου που μπορούν να καταστήσουν δυνατή την επίλυση της υποθέσεως της οποίας έχει επιληφθεί (πρβλ. αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 2008, Gysbrechts και Santurel Inter, C-205/07, EU:C:2008:730, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 12ης Φεβρουαρίου 2015, Baczó και Vizsnyiczai, C-567/13, EU:C:2015:88, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), αναδιατυπώνοντας, εν ανάγκη, το προδικαστικό ερώτημα.

- 30 Υπό τις συνθήκες αυτές, στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως θα δοθεί απάντηση όχι μόνο σε σχέση με τα κύρια αιτήματα που προβλήθηκαν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, αλλά και σε σχέση με τα παρεπόμενα αιτήματα ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου.
- 31 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με το προδικαστικό ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις», κατά τη διάταξη αυτή, αγωγή των αρχών κράτους μέλους κατά επαγγελματιών εγκατεστημένων σε άλλο κράτος μέλος, στο πλαίσιο της οποίας οι εν λόγω αρχές ζητούν, να διαπιστωθεί η ύπαρξη παραβάσεων που συνιστούν παράνομες, κατά τις αρχές αυτές, αθέμιτες εμπορικές πρακτικές και να διαταχθεί η παύση των παραβάσεων αυτών και, επιπλέον, υποβάλλουν παρεπόμενα αιτήματα με τα οποία ζητούν να διαταχθούν μέτρα δημοσιοποίησης της εκδοθησόμενης αποφάσεως, να επιβληθεί χρηματική ποινή και να κριθεί ότι οι μελλοντικές παραβάσεις θα μπορούν να διαπιστώνονται βάσει απλού πρακτικού συντασσόμενου από εξουσιοδοτημένο υπάλληλο μιας από τις εν λόγω αρχές.
- 32 Πρέπει εξαρχής να υπομνησθεί ότι, στο μέτρο που ο κανονισμός 1215/2012 καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό 44/2001, ο οποίος αντικατέστησε τη σύμβαση που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού 1215/2012, η ερμηνεία που έχει δοθεί από το Δικαστήριο όσον αφορά τις διατάξεις των νομικών αυτών πράξεων ισχύει και για τον εν λόγω κανονισμό, όπως προκύπτει από την ως άνω αιτιολογική σκέψη, όταν οι διατάξεις των εν λόγω πράξεων μπορούν να χαρακτηριστούν «ισοδύναμες».
- 33 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προς διασφάλιση, στο μέτρο του δυνατού, της ισότητας και της ομοιομορφίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που απορρέουν από τον κανονισμό 1215/2012 για τα κράτη μέλη και για τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, ο όρος «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» που απαντά στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού δεν πρέπει να ερμηνεύεται ως απλή παραπομπή στο εσωτερικό δίκαιο ενός κράτους μέλους. Η έννοια αυτή πρέπει να θεωρείται ως αυτοτελής έννοια που πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα, αφενός, τους σκοπούς και το σύστημα του εν λόγω κανονισμού και, αφετέρου, τις γενικές αρχές που απορρέουν από το σύνολο των εθνικών εννόμων τάξεων (απόφαση της 7ης Μαΐου 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 34 Εξάλλου, όπως προκύπτει ιδίως από την αιτιολογική σκέψη 10 του κανονισμού 1215/2012, η ανάγκη διασφάλισης της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς καθώς και η ανάγκη να αποφεύγεται, για λόγους αρμονικής απονομής της δικαιοσύνης, η έκδοση ασυμβίβαστων αποφάσεων στα κράτη μέλη επιβάλλουν ευρεία ερμηνεία της εν λόγω έννοιας των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» (απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 35 Τέλος, το Δικαστήριο έχει κρίνει επανειλημμένως ότι, καίτοι ορισμένες διαφορές μεταξύ δημόσιας αρχής και προσώπου ιδιωτικού δικαίου είναι δυνατόν να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, τούτο δεν ισχύει οσάκις η δημόσια αρχή ενεργεί στο πλαίσιο ασκήσεως δημόσιας εξουσίας (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Απριλίου 2013, Sapir κ.λπ., C-645/11, EU:C:2013:228, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Sunico κ.λπ., C-49/12, EU:C:2013:545, σκέψη 34).
- 36 Πράγματι, η εκδήλωση προνομίων δημόσιας εξουσίας από έναν διάδικο, λόγω της εκ μέρους του ασκήσεως εξουσιών υπέρμετρων σε σύγκριση με τους κανόνες του κοινού δικαίου που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, αποκλείει την υπαγωγή μιας τέτοιας διαφοράς στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 (πρβλ. αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2007, Λεχουρίτου κ.λπ., C-292/05, EU:C:2007:102, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 37 Επομένως, για να καθοριστεί αν μια υπόθεση εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, και κατά συνέπεια στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού, πρέπει να διαπιστωθεί η υφιστάμενη έννομη σχέση μεταξύ των εμπλεκόμενων στη διαφορά διαδίκων και το αντικείμενο της διαφοράς αυτής, ή, εναλλακτικώς, να εξεταστεί η βάση της ασκηθείσας αγωγής και ο τρόπος ασκήσεώς της (πρβλ. αποφάσεις της 14ης Οκτωβρίου 1976, LTU, 29/76, EU:C:1976:137, σκέψη 4, και της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Gradbeništvo Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, σκέψη 48 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 38 Όσον αφορά τη βάση του υποβληθέντος κυρίου αιτήματος στις διαφορές της κύριας δίκης, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας 93/13 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη μπορούν να ασκούν αγωγές με αίτημα την παύση της χρήσεως καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις που συνάπτονται με καταναλωτές.
- 39 Ομοίως, η οδηγία 2005/29 προβλέπει στο άρθρο 11, το οποίο φέρει τον τίτλο «Επιβολή του νόμου», διάφορους τρόπους για να διαπιστωθεί ο παράνομος χαρακτήρας εμπορικών πρακτικών και να διαταχθεί η παύση τους.
- 40 Τέλος, στο παράρτημα I, η οδηγία 2009/22 μνημονεύει τις οδηγίες 93/13 και 2005/29 μεταξύ των νομοθετημάτων της Ένωσης που προστατεύουν τα συλλογικά συμφέροντα των καταναλωτών.
- 41 Όσον αφορά τις αγωγές παραλείψεως και την έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η αγωγή περί απαγορεύσεως στους εμπόρους να χρησιμοποιούν καταχρηστικές ρήτρες, κατά την οδηγία 93/13, στις συμβάσεις που συνάπτουν με καταναλωτές, στο μέτρο που αποσκοπεί στην υπαγωγή σχέσεων ιδιωτικού δικαίου στον δικαστικό έλεγχο, εμπίπτει στην έννοια των «αστικών υποθέσεων» (πρβλ. απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2002, Henkel, C-167/00, EU:C:2002:555, σκέψη 30). Η νομολογία αυτή επαναλήφθηκε μεταγενέστερα και επεκτάθηκε γενικότερα στις αγωγές παραλείψεως που προβλέπει η οδηγία 2009/22 (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουλίου 2016, Verein für Konsumenteninformation, C-191/15, EU:C:2016:612, σκέψεις 38 και 39).
- 42 Επομένως, αγωγές με τις οποίες ζητείται η αναγνώριση και η παύση αθέμιτων εμπορικών πρακτικών κατά την οδηγία 2005/29 εμπίπτουν επίσης στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012.
- 43 Εν προκειμένω, οι εκκρεμείς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου αγωγές αποσκοπούν στην τήρηση της απαγορεύσεως, θεσπισθείσας με την επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση, της κατά συνήθεια μεταπωλήσεως εισιτηρίων για εκδηλώσεις ή της περιστασιακής μεταπωλήσεως εισιτηρίων για εκδηλώσεις σε τιμή υψηλότερη από την τελική τιμή τους, δεδομένου ότι οι μεταπωλήσεις αυτές μπορούν να θεωρηθούν αθέμιτη εμπορική πρακτική υπό το πρίσμα της νομοθεσίας αυτής.
- 44 Εντούτοις, όσον αφορά τον τρόπο ασκήσεως της αγωγής, παρατηρείται ότι οι αγωγές της κύριας δίκης δεν ασκήθηκαν από πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, όπως είναι οι καταναλωτές ή οι οργανισμοί που δρουν για την προστασία των καταναλωτών, αλλά από τις βελγικές αρχές στις οποίες το οικείο κράτος μέλος έχει αναθέσει να μεριμνούν, μεταξύ άλλων, για την προστασία των καταναλωτών.
- 45 Εν προκειμένω, οι εφεσίβλητες της κύριας δίκης αμφισβητούν ότι οι αγωγές αυτές μπορούν να εμπίπτουν στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων», υποστηρίζοντας, καταρχάς, ότι οι βελγικές αρχές δεν υποχρεούνται να αποδείξουν ότι έχουν ίδιο συμφέρον για την κίνηση διαδικασιών όπως αυτές της κύριας δίκης.
- 46 Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι ο κατάλογος των προσώπων που νομιμοποιούνται να ασκήσουν τέτοια αγωγή σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, του νόμου της 30ής Ιουλίου 2013 και το άρθρο XVII.7 του ΚΟΔ καταρτίστηκε από τον εθνικό νομοθέτη.

- 47 Όσον αφορά το ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το γεγονός ότι μια αρμοδιότητα ή εξουσία έχει παρασχεθεί εκ του νόμου δεν είναι αυτό και μόνο καθοριστικής σημασίας για να κριθεί ότι μια κρατική αρχή ενήργησε στο πλαίσιο της ασκήσεως δημόσιας εξουσίας [βλ. κατ' αναλογία, όσον αφορά την έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» του κανονισμού (ΕΕ) 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποίησεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου (ΕΕ 2007, L 324, σ. 79), απόφαση της 11ης Ιουνίου 2015, Fahnenbrock κ.λπ., C-226/13, C-245/13 και C-247/13, EU:C:2015:383, σκέψη 56].
- 48 Εν προκειμένω, από το γράμμα του άρθρου 14, παράγραφος 1, του νόμου της 30ής Ιουλίου 2013 και του άρθρου XVII.7 του ΚΟΔ προκύπτει ότι οι βελγικές αρχές έχουν, όπως και οι ενδιαφερόμενοι και οι ενώσεις προστασίας των καταναλωτών, τη δυνατότητα να προσφύγουν ενώπιον του προέδρου του rechtbank van koophandel (εμποροδικείου), νυν ondernemingsrechtbank (δικαστηρίου επιχειρήσεων), προκειμένου να διαπιστωθεί η παράβαση της σχετικής εθνικής νομοθεσίας και να διαταχθεί η έκδοση διαταγής περί παύσεως.
- 49 Επομένως, η δικονομική κατάσταση των βελγικών αρχών είναι, από την άποψη αυτή, συγκρίσιμη με εκείνη ενός οργανισμού προστασίας των καταναλωτών.
- 50 Δεύτερον, η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση δεν φαίνεται να προβλέπει, ούτε για τις βελγικές αρχές τις οποίες μνημονεύει, κανόνες αναγνώρισεως του εννόμου συμφέροντος οι οποίοι να τους παρέχουν υπέρμετρες δυνατότητες ασκήσεως προσφυγής σε σχέση με τις προβλεπόμενες για τους λοιπούς ενάγοντες.
- 51 Ειδικότερα, και υπό την επιφύλαξη των εξακριβώσεων στις οποίες οφείλει να προβεί το αιτούν δικαστήριο, οι δημόσιες αρχές, όπως και οι δύο άλλες κατηγορίες εναγόντων που μνημονεύονται στο άρθρο XVII.7 του ΚΟΔ, δεν απαλλάσσονται από την υποχρέωση να έχουν έννομο συμφέρον για την άσκηση αγωγής.
- 52 Συνεπώς, μολονότι είναι αληθές ότι, στις διαφορές της κύριας δίκης, οι βελγικές αρχές δεν φαίνεται να υποχρεώθηκαν να αποδείξουν έννομο συμφέρον, το γεγονός αυτό είναι κατ' ανάγκην συμφυές με το γεγονός ότι μπορούσαν να ασκήσουν αγωγή μόνο βάσει αρμοδιότητας που τους απονέμει ο νόμος για την καταπολέμηση ορισμένων αθέμιτων εμπορικών πρακτικών.
- 53 Επιπλέον, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 29 των προτάσεών του, η προάσπιση του γενικού συμφέροντος δεν πρέπει να συγχέεται με την άσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας.
- 54 Επομένως, στις διαφορές της κύριας δίκης, οι προϋποθέσεις που τίθενται για να έχουν οι βελγικές αρχές έννομο συμφέρον δεν φαίνεται, υπό την επιφύλαξη εξακριβώσεως από το αιτούν δικαστήριο, να συνιστούν άσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας.
- 55 Περαιτέρω, οι εφεσίβλητες της κύριας δίκης τονίζουν το γεγονός ότι οι βελγικές αρχές χρησιμοποιούν ενώπιον των δικαστηρίων τις δικές τους διαπιστώσεις και δηλώσεις ως αποδεικτικά στοιχεία, οπότε τα κρίσιμα στοιχεία της δικογραφίας αποτελούνται από μια σειρά εκθέσεων και διαπιστώσεων που προέρχονται από κρατικούς ελεγκτές, πράγμα που συνιστά άσκηση προνομίων δημόσιας εξουσίας.
- 56 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 59 των προτάσεών του, εάν γινόταν δεκτό ότι αγωγή που ασκείται από δημόσια αρχή αποκλείεται από το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012 απλώς και μόνο λόγω του ότι η αρχή αυτή κάνει χρήση αποδεικτικών στοιχείων που συγκέντρωσε χάρη στις προνομίες της, τούτο θα αποδυνάμωνε την πρακτική αποτελεσματικότητα των μέσων εφαρμογής της προστασίας των καταναλωτών τα οποία έχει αναγνωρίσει ο νομοθέτης της Ένωσης. Συγκεκριμένα, σε αντίθεση προς το σύστημα κατά το οποίο η ίδια η διοικητική αρχή

αποφαίνεται επί των συνεπειών που πρέπει να συναχθούν από μια παράβαση, υπό περιστάσεις όπως αυτές της κύριας δίκης, η δημόσια αρχή είναι επιφορτισμένη με την προώσπιση των συμφερόντων των καταναλωτών ενώπιον των δικαστικών αρχών.

- 57 Μόνον εάν, λόγω της εκ μέρους της χρήσεως ορισμένων αποδεικτικών στοιχείων, η δημόσια αρχή δεν βρίσκεται ακριβώς στην ίδια κατάσταση με πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου στο πλαίσιο ανάλογης διαφοράς, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι η αρχή αυτή έκανε χρήση, στη συγκεκριμένη περίπτωση, προνομίων δημόσιας εξουσίας.
- 58 Διευκρινίζεται ότι η απλή συλλογή και σύνθεση αιτιάσεων ή αποδεικτικών στοιχείων, στην οποία θα μπορούσε να προβεί και ένας συλλογικός φορέας επαγγελματιών ή καταναλωτών, δεν μπορεί να ισοδυναμεί με την άσκηση τέτοιων προνομίων.
- 59 Συναφώς, από τις πληροφορίες που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο δεν προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, οι βελγικές αρχές έκαναν οποιαδήποτε χρήση αποδεικτικών στοιχείων τα οποία αποκτήθηκαν μέσω των προνομίων τους δημόσιας εξουσίας, πράγμα το οποίο εναπόκειται, ενδεχομένως, στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.
- 60 Επομένως, αγωγή των αρχών κράτους μέλους κατά επαγγελματιών εγκατεστημένων σε άλλο κράτος μέλος, στο πλαίσιο της οποίας οι αρχές αυτές ζητούν, κυρίως, να διαπιστωθεί η ύπαρξη παραβάσεων που συνιστούν παράνομες, κατά τις εν λόγω αρχές, αθέμιτες εμπορικές πρακτικές και να διαταχθεί η παύση τους, εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012.
- 61 Όσον αφορά τα παρεπόμενα αιτήματα που υποβλήθηκαν στις διαφορές της κύριας δίκης, επισημαίνεται ότι τα αιτήματα με τα οποία ζητείται να διαταχθούν μέτρα δημοσιοποιήσεως και να επιβληθεί χρηματική ποινή συνιστούν, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 71 και 72 των προτάσεών του, συνήθη μέτρα της πολιτικής δίκης με σκοπό τη διασφάλιση της εκτελέσεως της μέλλουσας δικαστικής αποφάσεως.
- 62 Αντιθέτως, όσον αφορά το αίτημα που υπέβαλαν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου οι βελγικές αρχές, με σκοπό να τους χορηγηθεί η αρμοδιότητα διαπιστώσεως μελλοντικών παραβάσεων βάσει απλού πρακτικού συντασσόμενου από εξουσιοδοτημένο υπάλληλο της γενικής διευθύνσεως οικονομικού ελέγχου, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 75 έως 77 των προτάσεών του, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το αίτημα αυτό εμπίπτει στην έννοια των «αστικών και εμπορικών υποθέσεων» διότι το εν λόγω αίτημα αφορά στην πραγματικότητα υπέρμετρες εξουσίες σε σχέση με τους κανόνες του κοινού δικαίου που εφαρμόζονται στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών.
- 63 Εντούτοις, το γενικό σύστημα του κανονισμού 1215/2012 δεν επιβάλλει κατ' ανάγκην τη σύνδεση της εκβάσεως ενός παρεπόμενου αιτήματος προς την έκβαση του κυρίου αιτήματος (πρβλ. απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 2015, Aannemingsbedrijf Aertssen και Aertssen Terrassements, C-523/14, EU:C:2015:722, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), με αποτέλεσμα η διεθνής δικαιοδοσία δικαστηρίου κράτους μέλους για να κρίνει το κύριο αίτημα να μπορεί να στηριχθεί στον εν λόγω κανονισμό χωρίς τούτο να πρέπει κατ' ανάγκην να ισχύει όσον αφορά τα παρεπόμενα αιτήματα και αντιστρόφως.
- 64 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» της διατάξεως αυτής αγωγή των αρχών κράτους μέλους κατά επαγγελματιών εγκατεστημένων σε άλλο κράτος μέλος, στο πλαίσιο της οποίας οι αρχές αυτές ζητούν να διαπιστωθεί η ύπαρξη παραβάσεων που συνιστούν παράνομες, κατά τις εν λόγω

αρχές, αθέμιτες εμπορικές πρακτικές και να διαταχθεί η παύση των παραβάσεων αυτών, υποβάλλουν δε παρεπόμενα αιτήματα με τα οποία ζητούν να διαταχθούν μέτρα δημοσιοποιήσεως της εκδοθησόμενης αποφάσεως και να επιβληθεί χρηματική ποινή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ⁶⁵ Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι εμπίπτει στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις» της διατάξεως αυτής αγωγή των αρχών κράτους μέλους κατά επαγγελματιών εγκατεστημένων σε άλλο κράτος μέλος, στο πλαίσιο της οποίας οι αρχές αυτές ζητούν να διαπιστωθεί η ύπαρξη παραβάσεων που συνιστούν παράνομες, κατά τις εν λόγω αρχές, αθέμιτες εμπορικές πρακτικές και να διαταχθεί η παύση των παραβάσεων αυτών, υποβάλλουν δε παρεπόμενα αιτήματα με τα οποία ζητούν να διαταχθούν μέτρα δημοσιοποιήσεως της εκδοθησόμενης αποφάσεως και να επιβληθεί χρηματική ποινή.

(υπογραφές)